

*A*sean prosecutor community

No. 18 - July 2021 <http://www.asean.ago.go.th> E-mail : asean.ago@gmail.com

Incarceration vs Diversion

'One Vision, One Identity, One Community'

'หนึ่งวิสัยทัศน์ หนึ่งอัตลักษณ์ หนึ่งประชาคม'

In this issue:

- P3 --- Roles and Benefits of the Rights and Liberties Protection in Criminal Cases Process
- P11 --- Mutual Legal Assistance in Criminal Matters, Lao PDR
- P15 --- THE TREATMNT OF FEMALE OFFENDERS: EMERGING ISSUES IN 2021 AND WAYS FORWARD
- P23 --- Diversion in Criminal Justice
- P30 --- Brief Summary of the Ancillary Meeting In the 14th United Nations Congress on Crime Prevention and Criminal Justice On Pre-trial Diversion: Benefits and Concerns
- P34 --- Attorney General of ASEAN Member Countries
- P36 --- ASEAN Prosecutor News

Roles and Benefits of the Rights and Liberties Protection in Criminal Cases Process

The current situation of Covid-19 pandemic has an adverse effect on the functioning of justice systems in many ways. One of the significant consequences is a large number of offenders imprisoned in inappropriate conditions. The more overcrowding the prisons remain, the more vulnerable the prisoners are to such disease. Although prisoners are proved to be guilty and the imprisonment is one of the measures to punish and reduce recidivism, the fundamental right to hygienic living conditions should belong to them as well. In order to lessen prison populations and ensure prompt delivery of justice, it is essential to reform the criminal judicial process by opting in measures of diverting offenders to go through alternative ways other than

incarceration such as mediation in criminal cases.¹ However, only compoundable offences are eligible to be mediated while non-compoundable ones (only the part regarding criminal matters), which also have a considerable number, are not within the scope. The exclusion of non-compoundable offences from mediation resulting in not only higher rates of cases coming through the trials but also more frequent use of imprisonment measures gradually.

In order to tackle with these problems, the Court of Justice has initiated a process named “the Rights and Liberties Protection in Criminal Cases” (hereinafter “the RLP process”) which is carried out by the Center for Rights and Liberties Protection in Criminal Cases (hereinafter “the Center”) (formerly known as “the Center

¹ UNODC, Handbook of basic principles and promising practices on Alternatives to Imprisonment 2007, https://www.unodc.org/pdf/criminal_justice/Handbook_of_Basic_Principles_and_Promising_Practices_on_Alternatives_to_Imprisonment.pdf, (accessed 12 July 2021).

for Reconciliation and Peaceful Means) in order to take care of all types of offences. It was established on the basis of the President of the Supreme Court's policies aiming to provide legal knowledge of fundamental rights, duties and administration of criminal justice to the injured persons together with the accused equally. Furthermore, it was designed to pave the way for dispute settlement between the parties prior to the trial. It should be noted that the process is not legally mandatory but criminal courts individually published regulations to be in accordance with the policies and used as guidelines within their own centers. From this section onwards, this article will portray the advantages of the RLP process by only referencing to the Bangkok South Criminal Court Regulations on the practice guidelines regarding the Reconciliation and Peaceful Means B.E. 2551 (2008) as it has hitherto been a prototype for those implemented in the other criminal courts.

The RLP process brings crucial benefits to various stakeholders as follows :

Firstly, it is beneficial for the disputing parties.

1.1 The parties will be informed about their basic rights and duties during the process. The charge shall be read out and explained to the accused. He/she will be notified of the right to request a defense lawyer appointed by the Court, to request a provisional release, to know about extenuating circumstances for mitigating the punishment, mitigation of loss and the case duration. These are underlined by Article 10 of the Universal Declaration of Human Rights 1948 addressing the protection of the offender's rights. Meanwhile, the injured person's rights are upheld as well. The appointed judge is obliged to explain further stages of the proceedings and inform about the rights such as the right relating to joint prosecutor with public prosecutor, the right to file petition for the compensation under Section 44/1 of the Criminal Procedure Code, the right to receive state compensation and the right to object provisional release.²

1.2 There will be more tendency for the parties to settle the dispute. When both parties are well-informed about their rights and court proceedings, they are likely to realize the pros and cons of the upcoming trials. The above-mentioned Regulations

² Office of Judicial Affairs Office of the Judiciary, Handbook of the Rights and Liberties Protection in Criminal Cases Process 2017, <https://oja.coj.go.th/th/content/category/detail/id/8/cid/5994/iid/95308>, (accessed 12 July 2021).

allow judges to make an appointment for the parties to meet at the Center. The purpose is to allow a discussion, making understandings and acknowledge the real needs of each other which can be expressed openly without being concerned about the leak of information to the public or the Court due to its confidentiality basis. (Regulation 11) The information will not bind the panel and it will be inadmissible during the adjudicating process. (Regulation 14) The process therefore lets the offender to be aware of the damages the victim received so that he/she can estimate the amount of compensation more precisely and the injured persons are able to expeditiously receive the mitigation of loss. Moreover, the process enables the injured person to get across the reasons why the accused committed the crime. If both parties are on the same page, there is a higher chance for dispute settlement by civil remedy or, in case of being a compoundable case, by mediation which is a supportive instrument of the diversion theory aiming to cope with the exceeding numbers of prisoners and cases.

Secondly, the RLP process contributes a positive impact on judges and public prosecutors. Regarding the judges, after both parties have a mutual understanding during the RLP meeting, there is a possibility that the accused will plead guilty and the judge can render the judgment on the same day. This prospective scenario

results in speedy conclusions and reducing the time and quantity of the cases while it is still under the principle of not compelling the accused to plead guilty as provided by Section 8 of the Code of Judicial Conduct. The expeditious conclusion is also contributive to the public prosecutors in the sense that they can manage the time ,as a valuable resource, more effectively to deliberate other cases which are more serious crime and more harmful to the society.

Last but not least, the RLP process is worthwhile for the society. Although the decision can be made at the Center right after pleading guilty, the Regulation 16 allows the judge to issue an order of pre-judgment investigation for additional fact-finding. This is useful for the judge to understand the commission of offence, behavior, and personal background of the offender. The information obtained can essentially give rise to the accuracy to make a decision on which measure is the most appropriate one rather than incarceration. This is consequently useful for rehabilitating wrongdoers in the community, balancing between the rapid proceeding and the accurate decision, and achieving the rehabilitation goal coming along with crime prevention, lower rates of crime and increasing public safety.

In summary, the RLP process is an advantageous mechanism for the disputing parties, the practitioners in the criminal justice system, and the society. It is also a way towards dispute settlement in criminal cases. Despite commencing within the court itself, the RLP process can be considered to be one of the instruments which diverts offenders out of the judicial process by shorten the length of court procedure, minimizing volume of court cases and decreasing prisoner populations which are in conformity with the universal standards promoted by the United Nations.

*By Ratiya Ngamwongpaiboon
Public Prosecutor
Department of Southern Bangkok Criminal Litigation*

บทบาทและประโยชน์ของกระบวนการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ ในคดีอาญา

เนื่องจากสถานการณ์ปัจจุบันอยู่ในช่วงการระบาดของโรค ติดเชื้อไวรัสโคโรนา (COVID-19) ส่งผลให้การดำเนินการทางด้านกระบวนการยุติธรรมเป็นไปอย่างยากลำบาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งกรณีที่มีผู้ต้องขังจำนวนมากอยู่ในเรือนจำ ยิ่งเรือนจำมีสภาพที่แออัดมากขึ้นเท่าไร ย่อมส่งผลให้ผู้ต้องขังเกิดการติดเชื้อได้ง่ายมากขึ้นเท่านั้น แม้ผู้ต้องขังเป็น ผู้ที่ถูกศาลตัดสินแล้วว่าเป็นผู้กระทำความผิด และการจำคุกเป็นการลงโทษเพื่อให้เกิดการหลบจำวิธีหนึ่ง แต่สิทธิขั้นพื้นฐานของมนุษย์ในการได้รับความเป็นอยู่อย่างเหมาะสม ควรเป็นสิทธิของผู้ต้องขังเช่นเดียวกัน เพื่อเป็นการลดจำนวนผู้ต้องขัง และเพื่อบรรลุดังกล่าวประสงค์ในการอำนวยความสะดวกให้ เป็นไปอย่างรวดเร็ว จึงควรมีการเปลี่ยนไปใช้มาตรการที่เหมาะสม ด้วยการเบี่ยงเบนคดีออกจากกระบวนการยุติธรรมโดยไม่นำผู้กระทำความผิดเข้าสู่การพิจารณาคดีตามปกติของศาล (Diversion) เช่น การไกล่เกลี่ยยอมความ ในคดีอาญา¹ อย่างไรก็ตาม เฉพาะความผิดอันยอมความได้เท่านั้นที่สามารถไกล่เกลี่ยและทำให้คดีเสร็จไปจากศาลได้ด้วยการถอนคำร้องทุกข์ ถอนฟ้อง หรือยอมความ แต่ความผิดอาญาแผ่นดินซึ่งมีปริมาณอยู่เป็นจำนวนมากไม่สามารถไกล่เกลี่ยเพื่อให้คดีในส่วนอาญาสามารถเสร็จไปจากศาลได้ จึงยังคงทำให้ปริมาณคดีที่เข้าสู่ชั้นพิจารณาของศาล และการลงโทษจำคุกจำเลยยังคงเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง

ดังนั้น เพื่อเป็นการแก้ไขปัญหาดังกล่าว ศาลยุติธรรมจึงได้ริเริ่มให้มี “กระบวนการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพในคดีอาญา” ภายในศาล ซึ่งสามารถนำไปใช้กับคดีอาญาได้ทุกประเภท กระบวนการดังกล่าวดำเนินการโดย ศูนย์คุ้มครองสิทธิและเสรีภาพในคดีอาญา (เดิมใช้ชื่อว่า ศูนย์สมานฉันท์และสันติวิธี) ซึ่งจัดตั้งขึ้นตามนโยบายของประธานศาลฎีกาที่มีเจตนารมณ์ ในการให้ศูนย์ฯ มีหน้าที่เผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับสิทธิและหน้าที่ตามกฎหมาย แก่คู่ความทั้งฝ่ายผู้เสียหายและฝ่ายจำเลยอย่างเท่าเทียม และให้คู่ความได้มีโอกาสระงับข้อพิพาทก่อนที่จะถึงขั้นตอนการพิจารณาและสืบพยาน ทั้งนี้ กระบวนการดังกล่าวไม่ได้เป็นขั้นตอนที่มีกฎหมายบังคับไว้เป็นการเฉพาะ หากแต่ศาลอาญาแต่ละศาลได้เล็งเห็นถึงความสำคัญและประโยชน์ที่จะได้รับ จึงได้ออกระเบียบของตนเพื่อให้สอดคล้องกับนโยบาย และเพื่อเป็นแนวปฏิบัติของศูนย์ฯ ในแต่ละศาล ซึ่งต่างก็มีเนื้อหาในลักษณะเดียวกันและนำมาปฏิบัติใช้เรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน เช่น ศาลอาญากรุงเทพได้ได้ออกระเบียบศาลอาญากรุงเทพได้ว่าด้วยแนวปฏิบัติในการสมานฉันท์และสันติวิธี พ.ศ. 2551ขึ้นเพื่อเป็นแนวปฏิบัติสำหรับศูนย์ฯ

¹ UNODC, Handbook of basic principles and promising practices on Alternatives to Imprisonment 2550(https://www.unodc.org/pdf/criminal_justice/Handbook_of_Basic_Principles_and_Promising_Practices_on_Alternatives_to_Imprisonment.pdf) สืบค้นเมื่อ 12 กรกฎาคม 2564.

ของศาลอาญากรุงเทพใต้ เป็นต้น บทความนี้จึงขออธิบายถึงประโยชน์ของกระบวนการคุ้มครองสิทธิ โดยอ้างอิงถึงระเบียบศาลอาญากรุงเทพใต้ฯ ดังต่อไปนี้

กระบวนการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพในคดีอาญามีประโยชน์หลายประการ
ประการแรก ประโยชน์ต่อคู่ความ ได้แก่

1.1 ทำให้คู่ความได้รับความรู้เกี่ยวกับสิทธิและหน้าที่ตามกฎหมายของตน กล่าวคือ ในส่วนของจำเลย ก่อนสอบคำให้การภายในศูนย์ฯ ผู้พิพากษาประจำศูนย์ฯ มีหน้าที่อ่านและอธิบายฟ้องให้แก่จำเลย อธิบายให้จำเลยทราบถึงสิทธิในการขอให้ศาลตั้งทนายให้แก่ตน สิทธิในการยื่นคำร้องขอปล่อยตัวชั่วคราว อธิบายให้ทราบถึงเหตุในการบรรเทาโทษ แนวทางในการบรรเทาผลร้ายที่เกิดขึ้นแก่ผู้เสียหาย รวมไปถึงระยะเวลาในการดำเนินคดีเพื่อให้จำเลยสามารถวางแผนการดำเนินคดีของตนได้อย่างเต็มที่ เป็นต้น อันเป็นการสอดคล้องกับหลักปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน 1948 ข้อ 10 ในการคุ้มครองสิทธิของจำเลย ในขณะเดียวกัน ศูนย์ฯ ยังให้ความสำคัญกับการคุ้มครองสิทธิของผู้เสียหาย โดยผู้พิพากษาประจำศูนย์ฯ มีหน้าที่อธิบายให้ผู้เสียหายทราบถึงสิทธิต่างๆ เช่น สิทธิในการขอเข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการ สิทธิในการยื่นคำร้องขอให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทน ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 44/1 สิทธิในการขอรับค่าตอบแทนผู้เสียหาย ในคดีอาญา สิทธิในการคัดค้านการปล่อยตัวจำเลยชั่วคราว เป็นต้น²

1.2 คู่ความมีโอกาสในการระงับข้อพิพาทระหว่างกันได้มากขึ้น กล่าวคือ เมื่อคู่ความมีความรู้ความเข้าใจในสิทธิหน้าที่ของตนและขั้นตอนภายในศาลแล้ว ย่อมส่งผลให้คู่ความตระหนักถึงผลดีผลเสียของการดำเนินกระบวนการพิจารณา และยังทำให้คู่ความแต่ละฝ่ายทราบถึงความต้องการที่แท้จริงของตนและของอีกฝ่ายได้ นอกจากนี้ ด้วยเหตุที่ข้อเท็จจริงที่ปรากฏในกระบวนการดังกล่าวต้องรักษาไว้เป็นความลับ (ระเบียบฯ ข้อ 11) อีกทั้งผู้พิพากษาไม่สามารถนำข้อเท็จจริงที่ได้ไปใช้ในการพิจารณาคดีต่อไป (ระเบียบฯ ข้อ 14) จึงเป็นการเปิดโอกาสให้คู่ความกล้าที่จะสื่อสารในสิ่งที่ตนต้องการออกมาได้โดยไม่ต้องกังวลว่าข้อมูลนั้นจะถูกนำไปเปิดเผยในชั้นศาลหรือต่อสาธารณะ ส่งผลให้ทุกฝ่ายเข้าใจกันมากขึ้น เช่น ทำให้จำเลยรู้สำนึกว่าผู้เสียหายได้รับความเสียหายอย่างไร และควรบรรเทาผลร้ายเพียงใด อันเป็นประโยชน์แก่ผู้เสียหายที่จะได้รับการเยียวยาโดยเร็ว ทั้งยังเป็นประโยชน์แก่จำเลยในการที่จะนำมาเป็นเหตุบรรเทาโทษ ในขณะเดียวกัน ก็ทำให้ผู้เสียหายมีเวลาในการได้ทำความเข้าใจถึงสาเหตุของการกระทำความผิดของจำเลย เป็นต้น เมื่อทั้งสองฝ่ายเข้าใจซึ่งกันและกันแล้วย่อมเป็นการเพิ่มโอกาสในการระงับข้อพิพาทด้วยการเยียวยาผู้เสียหายในทางแพ่ง และหากเป็นความผิดอันยอมความได้ ย่อมนำไปสู่การไกล่เกลี่ยยอมความในคดีอาญาอันเป็นมาตรการหนึ่งที่

² สำนักงานส่งเสริมตุลาการ สำนักงานศาลยุติธรรม, คู่มือกระบวนการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพในคดีอาญา 2560 (<https://oja.coj.go.th/content/category/detail/id/8/cid/5994/iid/95308>) สืบค้นเมื่อ 12 กรกฎาคม 2564.

สนับสนุนหลักการเบี่ยงเบนคดีออกจากกระบวนการยุติธรรม (Diversion) อันส่งผลให้เป็นการลดปริมาณคดีและนักโทษในเรือนจำ

ประการที่สอง กระบวนการคุ้มครองสิทธิฯ เป็นประโยชน์ต่อผู้พิพากษาและพนักงานอัยการ ในฐานะที่เป็นผู้ปฏิบัติหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ในส่วนของผู้พิพากษาเมื่อถึงวันนัดคุ้มครองสิทธิฯ หากคู่ความได้ทำความเข้าใจถึงผลเสียของการดำเนินคดีต่อไปและความต้องการของแต่ละฝ่ายแล้ว ย่อมมีโอกาสที่จำเลยจะให้การรับสารภาพ และศาลสามารถทำคำพิพากษาในวันเดียวกันนั้นได้เลย (ในกรณีที่ไม่อยู่ในบังคับให้ต้องมีการสืบพยานประกอบคำรับสารภาพ) ส่งผลให้คดีนั้นเสร็จสิ้นไปโดยเร็ว อันเป็นการช่วยลดระยะเวลาในการดำเนินคดี และปริมาณคดีในชั้นศาลได้ ทั้งนี้ โดยอยู่ภายใต้หลักของการไม่ให้คำมั่น และไม่บีบบังคับให้จำเลยรับสารภาพโดยไม่สมัครใจ ตามประมวลจริยธรรมข้าราชการตุลาการ ข้อ 8 ในขณะเดียวกัน เมื่อคดีเสร็จสิ้นโดยเร็ว ย่อมเป็นประโยชน์ต่อพนักงานอัยการ ทำให้สามารถใช้เวลาในการพิจารณาสั่งคดีในเรื่องอื่นๆ ซึ่งอาจมีความร้ายแรงและมีผลกระทบต่อสังคมมากกว่าได้ต่อไป อันเป็นการบริหารจัดการเวลาซึ่งเป็นทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัดให้คุ้มค่ามากยิ่งขึ้น

ประการสุดท้าย ประโยชน์ต่อสังคม กล่าวคือ ในกรณีที่จำเลยให้การรับสารภาพ แม้จะมีคำพิพากษาในวันเดียวกันนั้นได้ก็ตาม แต่ระเบียบฯ ข้อ 16 ยังได้ให้ดุลพินิจแก่ผู้พิพากษาในการสั่งให้สืบเสาะและพินิจจำเลยก่อนพิพากษาได้ หากเห็นว่าควรสอบข้อเท็จจริงเพิ่มเติม ข้อเท็จจริงที่ได้จากการสืบเสาะฯ ย่อมทำให้ผู้พิพากษาสามารถเข้าใจสภาพความผิด พฤติกรรม และประวัติภูมิหลังทางสังคมของจำเลย และสามารถวิเคราะห์ได้แม่นยำมากขึ้นว่าควรเลือกใช้มาตรการใดกับจำเลยจึงจะเหมาะสมแทนที่จะพิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยเป็นหลัก อันเป็นประโยชน์ต่อการวางแผนแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดในชุมชนได้ อีกทั้งเป็นการถ่วงดุลไม่ให้เกิดการดำเนินคดีจบสิ้นโดยรวดเร็วเกินไปจนไร้ซึ่งผลลัพธ์ที่ถูกต้อง และยังเป็นการบรรลุล

วัตถุประสงค์ในการลงโทษทางอาญาที่มุ่งเน้นให้ผู้กระทำความผิดได้ปรับปรุงแก้ไขตนเอง และป้องกันไม่ให้เกิดการกระทำผิดซ้ำขึ้นอีกในอนาคต ทำให้ลดอัตราการก่ออาชญากรรม และสังคมมีความปลอดภัยมากยิ่งขึ้น

โดยสรุป กระบวนการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพในคดีอาญาในศาลเป็นมาตรการหนึ่ง ที่ก่อให้เกิดประโยชน์กับทั้งคู่ความ ผู้ปฏิบัติหน้าที่ ในกระบวนการยุติธรรม และสังคมโดยรวม อีกทั้งยังเป็นหนทางหนึ่งที่น่าไปสู่การระงับข้อพิพาทในคดีอาญาได้ แม้กระบวนการดังกล่าว มีจุดเริ่มต้นจากศาลเอง แต่ก็นับว่าเป็นกระบวนการเบี่ยงเบนคดีออกจากกระบวนการยุติธรรม ตามปกติเพื่อไม่นำผู้กระทำความผิดเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมทางศาลต่อไปอีกทางหนึ่ง อันเนื่องมาประโยชน์ของกระบวนการดังกล่าวที่สามารถลดระยะเวลา ในการดำเนินคดี ปริมาณ คดีในชั้นศาล รวมทั้งจำนวนผู้ต้องขังในเรือนจำได้ อันเป็นการสอดคล้องกับหลักสากลที่ สนับสนุนโดยองค์การสหประชาชาติในปัจจุบัน

เขียนโดย รติยา งามวงศ์ไพบุลย์
อัยการผู้ช่วย สำนักงานคดีอาญากรุงเทพใต้

Mutual Legal Assistance in Criminal Matters, Lao PDR

The Lao PDR promulgated its first national law on Mutual Legal Assistance in Criminal Matters on the 24th of December 2020.

It is the first specific law on mutual legal assistance in criminal matters for the Lao PDR. Prior to this law international cooperation in criminal matters was based on bilateral agreements, and Part XIV “International Cooperation in Criminal Proceedings, article 270- article 273 of the Penal Code, promulgated on the 22 December 2017, and prior to this on articles 117-120 of the Criminal procedure code promulgated 14th June 2004.

The scope of International Cooperation is outlined in Article 6 of the MLA Law, the Lao PDR “encourages and promotes cooperation with foreign countries, the regions and international community in regards to mutual legal assistance in criminal matters by exchanging the lessons; information; technologies, organizing trainings; seminars, upgrading of knowledge, technical capacity and providing assistance to each other in order to improve the works related to mutual legal assistance in criminal matters”.

The scope and actions dealt with under the MLA law are enumerated in article 7 of the law and cover a number of different points: The scope of requesting for mutual legal assistance in criminal matters is as follows: 1. Receiving testimonies; 2. Providing information and evidence; 3. Participation of persons in requesting state; 4. Participation of persons serving penalties or being detained; 5. Finding address and personal identity; 6. Searching, seizure and delivery of evidence; 7. Seizure or freezing of assets, objects; 8. Confiscation of assets and objects; 9. Other criminal matters which are requesting for or being requested.

Article 7 contains a detailed list of matters which can be requested and exchanged in mutual legal assistance in criminal matters, point 9 though suggests that the list is not exhaustive and that other related matters which are not contained in the list can be the object of the mutual legal assistance request. This suggests, the MLA law is in line with the spirit of UN Convention on Transnational organised crime to which Lao PDR acceded to on 26.09.2003: “States Parties shall afford one another the widest measure of mutual legal assistance in investigations, prosecutions and judicial proceedings in relation to the offences covered by this Convention...” [UNTOC, article 18 par 1.]

This new law transposes obligations of article 18 of the treaty. As per article 18 point 13, “Each State Party shall designate a central authority that shall have the responsibility and power to receive requests for mutual legal assistance and either to execute them or to transmit them to the competent authorities for execution.”

Article 35 of the MLA law establishes the Office of the Supreme People’s Prosecutor [of the Lao PDR] as the Central Authority which studies and considers the incoming requests from requesting states but also coordinates with concerned organisations and monitors and inspects the implementation of requests. (Article 35 of the MLA Law). Together with the investigation organisations as other relevant organisations the Central Authority implements the requests and search for locations, person’s identity, search for assets or objects ..., obtain testimonies, seize, confiscate assets (Article 34 of the MLA Law)

For countries making requests, the MLA law foresees in article 9 two mechanisms, a. for the countries having a bilateral treaty in legal assistance in criminal matters, the submission of the request follows the mechanism described in the treaty, b. for states which don’t have bilateral treaties on this matter with the Lao PDR, the request shall be submitted to the Central Authority via the diplomatic channel.

*By Khamphet Somvolachith
Director General of Department of International Cooperation
The Office of the Supreme People’s Prosecutor
Lao People’s Democratic Republic*

ความช่วยเหลือซึ่งกันและกันทางกฎหมายในเรื่องทางอาญาของ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

สปป. ลาว ได้ประกาศใช้กฎหมายภายในประเทศฉบับแรกว่าด้วยการให้ความร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่องทางอาญาในวันที่ 24 ธันวาคม พ.ศ. 2563 ซึ่งเป็นกฎหมายเฉพาะฉบับแรกว่าด้วยความร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่องทางอาญาสำหรับ สปป.ลาว ก่อนกฎหมายฉบับนี้มีผลใช้บังคับ ความร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่องทางอาญาเป็นไปตามข้อตกลงทวิภาคี และส่วนที่ 14 “ความร่วมมือระหว่างประเทศในการดำเนินคดีอาญา มาตรา 270 - มาตรา 273 แห่งประมวลกฎหมายอาญา ประกาศใช้เมื่อ วันที่ 22 ธันวาคม พ.ศ. 2560 และก่อนหน้านั้น ในมาตรา 117 - 120 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาที่ประกาศใช้วันที่ 14 มิถุนายน พ.ศ. 2547

ขอบเขตของความร่วมมือระหว่างประเทศได้ถูกบัญญัติไว้ใน มาตรา 6 ของกฎหมายความร่วมมือระหว่างประเทศของสปป. ลาว ว่า “สนับสนุนและส่งเสริมความร่วมมือกับนานาชาติ ภูมิภาค และประชาคมระหว่างประเทศในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่อง ทางอาญา โดยการแลกเปลี่ยนบทเรียน ข้อมูล เทคโนโลยี การจัดการฝึกอบรม สัมมนา ยกย่องความรู้ ความสามารถทางเทคนิคและให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ซึ่งเกี่ยวข้องกับความร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่องทางอาญา”

ขอบเขตและการดำเนินการภายใต้กฎหมายความร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่องทางอาญา ได้บัญญัติไว้ในมาตรา 7 ของกฎหมายและครอบคลุมประเด็นต่าง ๆ หลายประการ: ขอบเขตของการขอความร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่องทางอาญา ได้แก่ 1. การรับคำให้การ; 2. การให้ข้อมูลและหลักฐาน; 3. การมีส่วนร่วมของบุคคลในรัฐที่ยื่นคำร้องขอ; 4. การมีส่วนร่วมของบุคคลผู้ได้รับโทษหรือถูกคุมขัง; 5. ค้นหาที่อยู่และตัวตนของบุคคล; 6. การตรวจค้น ยึด และส่งมอบหลักฐาน; 7. การยึดหรืออายัดทรัพย์สิน และวัตถุ 8. การริบทรัพย์สินและวัตถุ; 9. เรื่องทางอาญาอื่น ๆ ที่ร้องขอหรือที่ได้รับการร้องขอ

มาตรา 7 ประกอบไปด้วยรายละเอียดของเรื่องที่สามารถร้องขอและแลกเปลี่ยนกันได้ ในความร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่องทางอาญา อย่างไรก็ตาม ประเด็นที่ 9 ซึ่งให้เห็นว่ารายการต่าง ๆ ที่สามารถร้องขอความร่วมมือยังไม่ครอบคลุมทั้งหมด โดยเรื่องอื่นที่เกี่ยวข้องแม้จะไม่ได้ อยู่ในรายการดังกล่าว ก็สามารถเป็นเรื่องที่ร้องขอความร่วมมือระหว่างประเทศได้เช่นกัน สิ่งนี้ชี้ให้เห็นว่า ความช่วยเหลือซึ่งกันและกันทางกฎหมายสอดคล้องกับเจตนารมณ์ของอนุสัญญาสหประชาชาติเพื่อต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติ ที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร ซึ่ง สปป. ลาว ได้เข้าเป็นภาคีในวันที่ 26 กรกฎาคม พ.ศ. 2547: “รัฐภาคีจะมีมาตรการช่วยเหลือซึ่งกัน

และกันทางกฎหมายให้ครอบคลุมที่สุดในการสอบสวน การดำเนินคดี และการพิจารณาคดี การดำเนินการเกี่ยวกับความผิดที่ครอบคลุมโดยอนุสัญญา...” [UNTOC, ข้อ 18 วรรคแรก]

กฎหมายใหม่นี้เปลี่ยนข้อภาระผูกพันตามมาตรา 18 ของสนธิสัญญา โดยมาตรา 18 ข้อ 13 บัญญัติว่า “รัฐภาคีแต่ละรัฐจะต้องกำหนดผู้ประสานงานซึ่งมีความรับผิดชอบและมีอำนาจในการรับคำร้องขอความร่วมมือระหว่างประเทศ และดำเนินการตามคำร้องขอหรือส่งไปยังหน่วยงานที่มีอำนาจเพื่อดำเนินการ”

มาตรา 35 ของกฎหมายความร่วมมือระหว่างประเทศ กำหนดให้สำนักงานอัยการสูงสุด (ของสปป. ลาว) เป็นผู้ประสานงานกลางซึ่งศึกษาและพิจารณาคำร้องขอที่เข้ามาจากรัฐผู้ร้อง และประสานงานกับองค์กรที่เกี่ยวข้องและติดตามและตรวจสอบการดำเนินการตามคำร้อง (มาตรา 35 ของกฎหมายความร่วมมือระหว่างประเทศ) ร่วมกับองค์กรสอบสวนในฐานะองค์กรที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ ผู้ประสานงานกลางดำเนินการตามคำร้องและค้นหาตำแหน่งและตัวตนของบุคคล ค้นหาทรัพย์สินหรือวัตถุ รับคำให้การ ยึด ทรัพย์สิน (มาตรา 34 ของกฎหมายความร่วมมือระหว่างประเทศ)

สำหรับประเทศที่ทำการร้องขอ กฎหมายความร่วมมือระหว่างประเทศได้เล็งเห็นถึงกลไกสองข้อในมาตรา 9 คือ ก. สำหรับประเทศที่มีสนธิสัญญาทวิภาคีด้านความร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่องทางอาญา การยื่นคำร้องให้เป็นไปตามกลไกที่กำหนดไว้ในสนธิสัญญา ข. สำหรับรัฐที่ไม่มีสนธิสัญญาทวิภาคีในเรื่องนี้กับสปป. ลาว ให้ยื่นคำร้องต่อผู้ประสานงานกลางผ่านวิถีทางการทูต

แปลโดย นางสาวพรธิดา สารพันธ์

THE TREATMENT OF FEMALE OFFENDERS: EMERGING ISSUES IN 2021 AND WAYS FORWARD

Introduction

In 2021, the global prison population rises to over 11 million with more than 740,000 female inmates¹. Oceania and Asia ranked the top two regions in the world where the number of incarcerated women increased over 50 percent compared to the past ten years.² Over 118 countries are experiencing prison overcrowding and there is an increasing number of women prisoners in around 150 countries³, especially in Southeast Asia such as Thailand, the Philippines, Vietnam, and Indonesia⁴. This short article aims to shed light on intrinsic characters of such emerging issues in 2021 as well as the impact of the COVID-19 pandemic on female inmates and briefly suggest ways forward through different pre-trial diversion measures.

Emerging Issues in 2021

Presumption of innocence is an essential element of the right to fair trial and criminal justice⁵. However, many countries including Thailand and the Philippines adopted an opposite system called ‘presumption of guilt’ for some drug-related offences during the decade-long ‘war on drugs’, to illustrate, possession of substance with a quantity exceeding the level prescribed by laws was absolutely presumed possession for distribution and led to long-term imprisonment⁶. In addition, overuse of pre-trial detention of marginalized and poor women who cannot pay bail causes unfairness and prison overcrowding⁷. This accumulative situation consequentially hinders effectiveness of treatment programs for female offenders.

¹ Penal Reform International and Thailand Institute of Justice, Global Prison Trends 2021 (PRI 2021) p4.

² *Ibid.*

³ *Ibid.*

⁴ Chontit Chuenurah and Ukrit Sornprohm, ‘Drug Policy and Women Prisoners in Southeast Asia’ in Julia Buxton, Giavana Margo, and Lona Burger, *The Impact of Global Drug Policy on Women: Shifting the Needle* (Emerald Publishing, UK 2021) 135.

⁵ Darryl K. Brown, Jenia I. Turner, and Bettina Weisser (eds), *The Oxford Handbook of Criminal Process* (OUP 2019) 193.

⁶ Chuenurah and Sornprohm (n 5) 132.

⁷ Penal Reform International and Thailand Institute of Justice (n 2) 9.

As a result of overpopulation, the living condition of the inmates is exacerbated by various factors e.g. inadequate treatment programs, limited gender-sensitive facilities, congested space, and shortage of hygienic items necessary for daily life including sanitary pads⁸. In Southeast Asia, classic problems such as gender stereotyping, lack of female officers in the criminal justice system, and limited budget for correction services still exist at present⁹. Accordingly, many prisons use a one-size-fits-all treatment program for all offenders¹⁰. The result is that the programs are unable to meet the objective to help rehabilitate them¹¹.

Aside from drug-related offences which are the major grounds for incarceration of females in the region, disproportionate criminalization of non-compliance with COVID-19 regulations and orders is widely used in many countries and brings additional detainees and offenders into prisons. In the Philippines and Malaysia, for example, a number of people were arrested and imprisoned for leaving home to find food during the lockdown¹². The situation considerably worsened when the coronavirus reached the prisons because it is impossible to implement a social distancing measure in prisons and the COVID-19 vaccines are deficient. In Thailand, for instance, there are over 28,000 male and female inmates infected with COVID-19 as of June 4th, 2021¹³. The prison cluster accounts for over 20 percent of all infected population in Thailand making it the largest cluster in the country. Consequences of failure to manage the pandemic situation in prisons directly affects fundamental right to physical and mental health as female prisoners, especially aging inmates who are imprisoned for a long time, have to live with the spread of diseases and gravely suffer from sickness while proper treatments and medical services are not thoroughly provided.

⁸ Morag MacDonald, 'Overcrowding and Its Impact on Prison Conditions and Health' (2018) International Journal of Prisoner Health Vol. 14 No. 2 65, 68.

⁹ Thailand Institute of Justice and Griffith University, Women's Pathways Into, Through and Out of Prison (TIJ 2021).

¹⁰ Ukrit Somprohm, 'The United Nations Model Strategies and the Treatment of Offenders of Violence against Women and Children: Good Practices and Challenges in Southeast Asia' (2020) UNAFEI Resource Material Series No.110.

¹¹ Ibid.

¹² Penal Reform International and Thailand Institute of Justice (n 2) 10-11.

¹³ iLaw, 'Prison Cluster: Disorder in COVID-19 Situations Report' (iLaw, 4 June 2021) <<https://ilaw.or.th/node/5876>> accessed 4 June 2021.

Ways Forward

For a short-term solution, an immediate response in accordance with international human rights laws and the UN standard minimum rules¹⁴, should be provided to reduce prison population and effectively implement quarantine and social distancing. All inmates must be vaccinated as soon as possible and all medical care must be free of charge. UN High Commissioner for Human Rights, Michelle Bachelet, also urged that “governments should release every person detained without sufficient legal basis” and “Imprisonment should be a measure of last resort, particularly during this crisis.”¹⁵ In line with human rights treaties, Rule 57-62 of the United Nations Rules for the Treatment of Women Prisoners and Non-custodial Measures for Women Offenders (Bangkok Rules) require States to use non-custodial and gender-sensitive measures for women.

In the long run, states should reconsider criminal justice policies and the overcriminalization of non-violent and non-serious activities. Instead of pre-trial detention, alternative measures should be used increasingly. In Scotland, for example, Community Supervision (CS) in combination with Electronic Monitoring (EM) works successfully in reducing crime and recidivism¹⁶. Civil Preventive Orders (CPO) such as Anti-Social Behaviour Orders, Drinking Banning Orders, and Serious Crime Prevention Orders, are greatly used in the UK¹⁷. Restorative Justice (RJ) can also benefit the justice system in diversion and can be used at all stages of the criminal procedure and in most crime including serious crime¹⁸. In this respect, the role of public prosecutors is pivotal in choosing appropriate pre-trial non-custodial measures and deciding not to prosecute.

¹⁴ United Nations Standard Minimum Rules for the Treatment of Prisoners (the Nelson Mandela Rules), UN Doc A/RES/70/175 (17 December 2015), Rule 24.

¹⁵ OHCHR, ‘Urgent action needed to prevent COVID-19’ (OHCHR, 25 March 2020). <<https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=25745&LangID=E>> accessed 9 June 2021.

¹⁶ Scottish Government Social Research, Electronic Monitoring: Uses, Challenges and Successes (The Scottish Government 2019).

¹⁷ Andrew Ashworth and Lucia Zedner, Preventive Justice (OUP, 2015).

¹⁸ Thailand Institute of Justice, Harmonious Justice: Thailand’s Approach to Restorative Justice (TIJ 2021).

Concerning the quality of the treatment of female offenders both inside and outside prisons, understanding about the past experiences of offenders and their particular circumstances is necessary for judges and prison officers in sentencing and developing an effective treatment and rehabilitation program for individual offenders¹⁹. Needs assessment of the individual offender should be conducted methodically to develop the treatment suitable for specific needs, for example, using Cognitive Behavioural Therapy (CBT), which is a short-term and goal-oriented regime of psychotherapy intended to change patterns of thinking or behaviour²⁰. Research also suggested that treatment programmes using Emotional Intelligence (EI), self-esteem, and self-regulation training significantly help decrease the risk of future violence and reoffending²¹. Above all, vulnerability of pregnant women and their dependent children must absolutely be prioritized.

By Ukrit Sornprohm

Project Manager working on strengthening the rule of law, crime prevention, and criminal justice at the Thailand Institute of Justice (TIJ) affiliated with the United Nations.

¹⁹ Sornprohm (n 13).

²⁰ Ibid.

²¹ Ibid.

การปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดหญิง: ปัญหาอุบัติใหม่ในปี 2564 และแนวทางแก้ไข

ความนำ

ในปี 2564 จำนวนผู้ต้องขังทั่วโลกเพิ่มขึ้นเป็น 11 ล้านคน โดยมีผู้ต้องขังหญิงมากกว่า 740,000 คน¹ โอเชียเนียและเอเชียเป็นภูมิภาคสองอันดับต้นที่จำนวนผู้ต้องขังหญิงเพิ่มขึ้นกว่าร้อยละ 50 เมื่อเทียบกับช่วง 10 ปีที่ผ่านมา² ประเทศมากกว่า 118 ประเทศกำลังประสบปัญหาเรือนจำแออัด ขณะที่กว่า 150 ประเทศ พบว่ามีจำนวนผู้ต้องขังหญิงเพิ่มขึ้น อย่างมาก³ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เช่น ไทย ฟิลิปปินส์ เวียดนาม และอินโดนีเซีย⁴ บทความความสั้นนี้จึงมุ่งนำเสนอต้นตอของสภาพปัญหาซึ่งปรากฏขึ้นในปี 2564 รวมถึงผลกระทบของการระบาดใหญ่ของโควิด-19 ต่อผู้ต้องขังหญิง และแนะนำแนวทางเบื้องต้นผ่านมาตรการต่าง ๆ ในการหันเหคดีก่อนเข้าสู่ชั้นพิจารณา

ปัญหาอุบัติใหม่ในปี 2564

หลักสันนิษฐานว่าบริสุทธิ์ (Presumption of Innocence) เป็นองค์ประกอบสำคัญของสิทธิในการได้รับการพิจารณาคดีอย่างเป็นธรรมและการเข้าถึงความยุติธรรมทางอาญา⁵ อย่างไรก็ตาม หลายประเทศ เช่น ไทยและฟิลิปปินส์ ได้ใช้หลักการตรงข้ามที่เรียกว่า 'หลักสันนิษฐานว่ากระทำผิด' (Presumption of Guilt) ในความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดบางฐานตลอดช่วงระยะของ 'สงครามยาเสพติด' ที่มีมานานนับทศวรรษ เช่น การครอบครองสารเสพติดที่มีปริมาณเกินระดับที่กฎหมายกำหนดไว้ กฎหมายให้สันนิษฐานโดยเด็ดขาดว่าเป็นการครอบครองเพื่อจำหน่าย และนำไปสู่อัตราโทษ จำคุกที่สูงขึ้น⁶ นอกจากนี้ การใช้การกักขังก่อนการพิจารณาคดีมากเกินไป ทำให้หญิงที่เข้าถึงปัจจัยต่าง ๆ ได้ยากและมีทุนทรัพย์น้อย ไม่สามารถประกันตัวได้ ซึ่งทำให้เกิดความไม่เป็นธรรมและยังส่งผลถึงการเพิ่มความแออัดในเรือนจำอีกด้วย⁷ ในภาพรวม ปัญหาที่สะสมจึงเป็นอุปสรรคอย่างยิ่ง ต่อประสิทธิภาพการบำบัดฟื้นฟูผู้กระทำผิดหญิง

¹ Penal Reform International and Thailand Institute of Justice, Global Prison Trends 2021 (PRI 2021) p4.

² เพิ่งอ้าง.

³ เพิ่งอ้าง.

⁴ Chontit Chuenurah and Ukrit Sornprohm, 'Drug Policy and Women Prisoners in Southeast Asia' in Julia Buxton, Giavana Margo, and Lona Burger, The Impact of Global Drug Policy on Women: Shifting the Needle (Emerald Publishing, UK 2021) 135.

⁵ Darryl K. Brown, Jenia I. Turner, and Bettina Weisser (eds), The Oxford Handbook of Criminal Process (OUP 2019) 193.

⁶ Chuenurah and Sornprohm (เชิงอรรถ 5) 132.

⁷ Penal Reform International and Thailand Institute of Justice (n 2) 9.

ผลจากสภาวะผู้ต้องขังล้นเรือนจำทำให้สภาพความเป็นอยู่ของผู้ต้องขังหญิงที่ไม่ได้มาตรฐานอยู่แล้วยิ่งทวีความรุนแรงขึ้น โดยเฉพาะ เมื่อโปรแกรมการดูแลไม่สอดคล้องกับปริมาณผู้ต้องโทษ ทั้งยังมีข้อจำกัด ด้านทรัพยากรและปัจจัยการดำรงชีพพื้นฐานสำหรับเพศหญิงสภาพพื้นที่แออัด และการขาดแคลนเครื่องใช้ทางสุขอนามัยที่จำเป็นในชีวิตประจำวันของผู้ต้องขังหญิงซึ่งรวมถึงผ้าอนามัย⁸ นอกจากนี้ หลายประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ยังพบปัญหาเดิม ๆ เช่น ทศกคติเหมารวมเรื่องเพศ การขาดเจ้าหน้าที่หญิงในระบอบยุติธรรมทางอาญา และงบประมาณที่จำกัดสำหรับการพัฒนาพฤติกรรมนิสัยผู้กระทำผิด⁹ ด้วยข้อจำกัดเหล่านี้ เรือนจำหลายแห่งมีแผนหรือโปรแกรมสำเร็จรูปชุดเดียวที่ใช้กับผู้กระทำผิดทั้งหมด¹⁰ ผลคือโปรแกรม ไม่สามารถบรรลุวัตถุประสงค์ในการช่วยบำบัดฟื้นฟูผู้ต้องขังได้¹¹

นอกเหนือจากความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดซึ่งเป็นสาเหตุสำคัญของการเพิ่มขึ้นของผู้ต้องขังหญิงในภูมิภาคมาจนถึงปัจจุบันแล้ว การกำหนดความผิดอาญา (criminalization) สำหรับการไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบและคำสั่งของรัฐที่เกี่ยวกับการควบคุมการแพร่ระบาดของโควิด-19 ยังถูกนำมาใช้อย่างแพร่หลายในหลายประเทศ ความผิดอาญาดังกล่าวกลับเป็นปัจจัยหนึ่งที่เพิ่มจำนวนผู้ต้องขังในเรือนจำในขณะนี้ ตัวอย่างเช่น ในฟิลิปปินส์และมาเลเซียมีผู้ถูกจับกุมและคุมขังจำนวนหนึ่งเนื่องจากออกนอกบ้านเพื่อซื้ออาหารในช่วงบังคับใช้มาตรการห้ามออกนอกเคสสถาน¹² สถานการณ์ยิ่งเลวร้ายมากขึ้นเมื่อไวรัสโคโรนาเข้าไปถึงเขตเรือนจำ ด้วยสภาพแออัดทำให้มาตรการเว้นระยะห่างทางสังคมไม่อาจใช้ได้เรือนจำโดยสิ้นเชิง ประกอบกับวัคซีนป้องกันโควิด-19 ก็มีไม่เพียงพอ ในประเทศไทยพบว่า ณ วันที่ 4 มิถุนายน 2564 มีผู้ต้องขังชายและหญิงมากกว่า 28,000 คน ที่ติดเชื้อ โควิด-19¹³ กลุ่มผู้ติดเชื้อในเรือนจำมีสัดส่วนมากกว่าร้อยละ 20 ของประชากรที่ติดเชื้อทั้งหมดในประเทศไทย ทำให้กลุ่มเรือนจำเป็นกลุ่มผู้ติดเชื้อที่ใหญ่ที่สุดในประเทศ จะเห็นได้ว่า ความล้มเหลวในการจัดการสถานการณ์การระบาดใหญ่ในเรือนจำส่งผลกระทบต่อสิทธิขั้นพื้นฐานด้านสุขภาพร่างกายและจิตใจ เนื่องจากผู้ต้องขังต้องอยู่ร่วมกันท่ามกลางการแพร่กระจายของโรคและต้องทนทุกข์ทรมานจากความเจ็บป่วยอย่างร้ายแรง ในขณะที่การรักษาและบริการทางการแพทย์ยังคงมีไม่ถึงถึงสำหรับผู้ต้องขังทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ต้องขังหญิงสูงอายุที่ต้องโทษมาเป็นเวลานาน

⁸ Morag MacDonald, 'Overcrowding and Its Impact on Prison Conditions and Health' (2018) International Journal of Prisoner Health Vol. 14 No. 2 65, 68.

⁹ Thailand Institute of Justice and Griffith University, Women's Pathways Into, Through and Out of Prison (TIJ 2021).

¹⁰ Ukrit Sorngroh, 'The United Nations Model Strategies and the Treatment of Offenders of Violence against Women and Children: Good Practices and Challenges in Southeast Asia' (2020) UNAFEI Resource Material Series No.110.

¹¹ เฟิงอ้าง.

¹² Penal Reform International and Thailand Institute of Justice (เชิงอรธ 2) 10-11.

¹³ iLaw, 'Prison Cluster: Disorder in COVID-19 Situations Report' (iLaw, 4 June 2021) <<https://ilaw.or.th/node/5876>> accessed 4 June 2021.

แนวทางแก้ไข

สำหรับวิธีแก้ปัญหาในระยะสั้น รัฐควรมีมาตรการเร่งด่วน ที่สอดคล้องกับหลักสิทธิมนุษยชนและมาตรฐานขั้นต่ำของสหประชาชาติ¹⁴ เพื่อลดจำนวนประชากรในเรือนจำและดำเนินการกักกันและเว้นระยะห่างทางสังคมอย่างมีประสิทธิภาพ ผู้ต้องขังทุกคนต้องได้รับการฉีดวัคซีนโดยเร็วที่สุดและการรักษาพยาบาลทั้งหมดจะต้องไม่มีค่าใช้จ่าย มิเชล บาเชเลต์ ข้าหลวงใหญ่สิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ ได้มีข้อเรียกร้องว่า “รัฐบาลต่าง ๆ ควรปล่อยตัวทุกคนที่ถูกคุมขังโดยไม่มีหลักฐานทางกฎหมายที่เพียงพอ” และ “การจำคุกควรเป็นวิธีสุดท้ายโดยเฉพาอย่างยิ่งในช่วงวิกฤตนี้”¹⁵ นอกจากนี้ โดยสอดคล้องกับตราสารระหว่างประเทศด้านสิทธิมนุษยชน กฎข้อ 57-62 ของข้อกำหนดสหประชาชาติว่าด้วยการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังหญิงและมาตรการที่มีใช้การคุมขังสำหรับผู้กระทำผิดหญิง (ข้อกำหนดกรุงเทพ) ยังได้กำหนดให้รัฐใช้มาตรการที่ไม่เป็นการคุมขังและมาตรการที่คำนึงถึง ความละเอียดอ่อนทางเพศอย่างจริงจัง

ในระยะยาว รัฐควรพิจารณาทบทวนนโยบายด้านความยุติธรรม ทางอาญาและการกำหนดความผิดทางอาญาที่ไม่จำเป็น โดยเฉพาะ การกระทำที่ไม่รุนแรงและไม่ร้ายแรง อีกทั้งควรใช้มาตรการทางเลือกแทน การคุมขังก่อนพิจารณาให้มากขึ้น ในสกอตแลนด์ การคุมประพฤติโดยชุมชน (Community Supervision) ร่วมกับการใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ติดตามตัว (Electronic Monitoring) ประสบความสำเร็จมากในการลดอาชญากรรมและการกระทำผิดซ้ำ¹⁶ คำสั่งเชิงป้องกันในทางแพ่งที่ใช้กับผู้มีความเสี่ยงจะ ก่ออาชญากรรม (Civil Preventive Order) เช่น คำสั่งป้องกันพฤติกรรมต่อต้านสังคม คำสั่งห้ามดื่มเหล้า และคำสั่งป้องกันอาชญากรรมร้ายแรง ถูกนำมาใช้อย่างแข็งขันในสหราชอาณาจักร¹⁷ กระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์ (Restorative Justice) ก็สามารถใช้เป็นประโยชน์ต่อระบบยุติธรรม ในทุกขั้นตอน และใช้ได้กับอาชญากรรมจำนวนมากซึ่งรวมถึงอาชญากรรมร้ายแรงด้วย¹⁸ ในแง่นี้ การส่งเสริมบทบาทของพนักงานอัยการมีความสำคัญมากสำหรับการเลือกมาตรการที่มีใช้การคุมขังมาใช้ก่อนการพิจารณาและสำหรับการใช้ดุลพินิจไม่ฟ้องคดี

¹⁴ United Nations Standard Minimum Rules for the Treatment of Prisoners (the Nelson Mandela Rules), UN Doc A/RES/70/175 (17 December 2015), Rule 24.

¹⁵ OHCHR, ‘Urgent action needed to prevent COVID-19’ (OHCHR, 25 March 2020) <<https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=25745&LangID=E>> accessed 9 June 2021.

¹⁶ Scottish Government Social Research, Electronic Monitoring: Uses, Challenges and Successes (The Scottish Government 2019).

¹⁷ Andrew Ashworth and Lucia Zedner, Preventive Justice (OUP, 2015).

¹⁸ Thailand Institute of Justice, Harmonious Justice: Thailand’s Approach to Restorative Justice (TIJ 2021).

ในด้านคุณภาพของการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดหญิงทั้งในและนอกเรือนจำนั้น ศาลและเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์จำเป็นต้องมีความเข้าใจเกี่ยวกับประสบการณ์ในอดีตของผู้กระทำความผิดและสถานการณ์เฉพาะของผู้กระทำความผิดแต่ละคน เพื่อกำหนดโทษที่เหมาะสมและออกแบบโปรแกรม การบำบัดฟื้นฟูพฤติกรรมนิสัยสำหรับผู้กระทำความผิดรายหนึ่ง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ¹⁹ การประเมินความต้องการเฉพาะของผู้กระทำความผิด แต่ละรายควรดำเนินการอย่างมีระบบบนฐานคิดเชิงหลักการและทฤษฎีเกี่ยวกับการพัฒนาพฤติกรรมนิสัย เพื่อพัฒนาวิธีการดูแลที่เหมาะสมกับ ความต้องการเฉพาะ เช่น การให้การบำบัดเชิงพฤติกรรมด้านการรู้คิดไตร่ตรอง (Cognitive Behavioral Therapy) ซึ่งเป็นระบบบำบัดทางจิตวิทยาระยะสั้นและมีเป้าหมายชัดเจนเพื่อปรับเปลี่ยนวิถีคิดและการใช้ชีวิต²⁰ งานวิจัย ยังแนะนำว่าโปรแกรมการรักษาโดยใช้การฝึกความฉลาดทางอารมณ์ (EI) การเห็นคุณค่าในตนเอง (self esteem) และการควบคุมตนเอง (self regulation) สามารถลดความเสี่ยงที่ผู้กระทำความผิดจะใช้ความรุนแรงในอนาคตได้อย่างมีนัยสำคัญ²¹ เหนือสิ่งอื่นใด รัฐต้องให้ความสำคัญสูงสุด ต่อภาวะเปราะบางของหญิงมีครรภ์และบุตรที่ต้องพึ่งอาศัยมารดาที่อยู่ในเรือนจำ

เขียนโดย อุกฤษฏ์ ศรพรหม

ปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งผู้จัดการโครงการของสถาบันเพื่อการยุติธรรมแห่งประเทศไทย (TIJ) รับผิดชอบโครงการด้านการส่งเสริมหลักนิติธรรม การป้องกันอาชญากรรม และความยุติธรรมทางอาญา

¹⁹ Sornprohm (เชิงอรธร 13).

²⁰ เฟ็งอ้าง.

²¹ เฟ็งอ้าง

Diversion in Criminal Justice

Thailand's overcrowded prison system has long been the most pressing challenge that faced by the Department of Corrections. Each year prisons accept more new inmates than the number of prisoners released. As a result, the number of inmates exceeded the capacity of the prison. The problem of prison overcrowding does not only affect the conditions of life and the well-being of inmates, but also affects the efficiency of prison administration. Prison congestion became a prominent problem during the COVID-19 outbreak which began in late May 2021 when the prison became a large cluster, with the cumulative number of daily COVID-19 cases rising dramatically to critical level, shedding light on the country's longstanding problem of overcrowded prisons. The ongoing COVID-19 outbreak in prisons has forced the Department of Corrections to expedite the reduction of prison congestion to stop the spread of the virus. In response to the outbreak of COVID-19 in prisons, plans for reducing the number of incarcerated prisoners by freeing more inmates are being enacted. Suspending sentences, requesting pardons, encouraging inmates to submit requests for temporary release to the court are avenues being pursued.

Regarding the problem of overcrowding inmates, Professor Dr. Kittipong Kitiyarak, Executive Director of the Thailand Institute of Justice (TIJ) once said that overcrowded prison reflects the structural problems of the criminal justice system in Thailand, especially in the area of law enforcement related to drugs in which many offenders were sent to prisons. In addition, under Thai law, offenders are usually prosecuted for a purpose of imprisonment as other forms of alternative to imprisonment are used in a limited way.

The spread of COVID-19 in prisons has resulted in “special measures in lieu of criminal proceedings”, and “restorative justice”, were brought back to the fore as an effective tool to reduce the number of cases that go to court, which in turn reducing prison overcrowding. Restorative justice has different conceptual foundation from retributive justice which aims at requiring the state to punish offenders in proportion to the severity of the crimes committed, by focusing on revenges and deterrent effects to

prevent repeat offences. Restorative justice is based on the fundamental principle that criminal behavior not only violates the law, but also injures victims and the community. Therefore, allowing all parties directly affected by the crime to identify and address their needs is the best approach. In theory restorative proceedings can occur at any stage of the criminal justice process. If it occurs in the process before filing a lawsuit, this process may be referred to as "Pre-trial Diversion", which prosecutors often play a role in the process.

“Deferred Prosecution” is a voluntary alternative to adjudication that is used to divert cases from normal court proceedings. Such measures are widely used in many countries around the world, such as in the United States, France, Korea and Japan. In general, a deferred prosecution is an agreement reached between a prosecutor and the accused who could be prosecuted, by allowing the accused to plead guilty. The agreement allows a criminal prosecution to be suspended in exchange for the accused agreeing to fulfill certain requirements. Fulfillment of the specified requirements will then result in dismissal of the charges. Often, specified conditions involve requiring the accused to pay restitution to the injured person, behavior control, or to work in the public interest. In general, the types of criminal cases in which deferral measures can be taken are stipulated in the law, and the consent of injured person must be obtained. In some countries, deferral measure may be subject to court scrutiny.

According to the statistical evidence that appeared aboard, it was found that deferral prosecution measure is regarded as an effective tool to reduce the number of cases that go to the court. It also allows the offenders who are willing to accept responsibility for their action a second chance with their records clear of a criminal conviction. Most importantly, deferred prosecution scheme produces a quicker outcome in healing victim and society. Despite having several advantages, deferral prosecution measure has not yet been enacted under Thai law. Therefore, if those involved in the criminal justice system consider that Thailand's current justice system, which focuses primarily on punishing offenders, has not been able to effectively tackle crime, is it time for other alternative measures which are proven success in other countries to be implemented under Thailand’s justice system?

Dr. Sanpat Ratjatawan, Public Prosecutor, Nitivajra Institute

การเบี่ยงเบนคดีออกจากกระบวนการยุติธรรมทางอาญา

ปัญหานักโทษล้นเรือนจำ เป็นปัญหาที่กรมราชทัณฑ์ต้องประสบ มาอย่างยาวนาน โดยในแต่ละปีเรือนจำต้องรับจำนวนนักโทษใหม่ เข้าไปในเรือนจำเพิ่มมากขึ้นกว่าตัวเลขของนักโทษที่ถูกปล่อยออกมา ส่งผลให้จำนวนผู้ต้องขังเกินกว่าความสามารถที่เรือนจำจะรับได้ หรือที่เรียกว่า “สภาวะผู้ต้องขังล้นเรือนจำ” ซึ่งไม่เพียงส่งผลต่อสภาพชีวิต ความเป็นอยู่ของผู้ต้องขังเท่านั้น แต่ยังส่งผลต่อประสิทธิภาพในการบริหารเรือนจำอีกด้วย ปัญหาสภาพความแออัดของเรือนจำประเทศไทย ปรากฏต่อสังคมอย่างเด่นชัดในช่วงการแพร่ระบาดของไวรัส COVID-19 ในช่วงเดือน พฤษภาคม 2564 ซึ่งเรือนจำ กลายเป็น “คลัสเตอร์” ใหญ่ ที่มียอดตัวเลขสะสมของผู้ติดเชื้อ COVID-19 รายวันเพิ่มสูงขึ้นอย่างมากจนถึงขั้นวิกฤติ ส่งผลให้กรมราชทัณฑ์ต้องเร่งลดความแออัดของเรือนจำเพื่อหยุดการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัส โดยในการแก้ปัญหาดังกล่าว กระทรวงยุติธรรมพิจารณาใช้ “โครงการการพักโทษกรณีพิเศษ” เพื่อพักโทษ ลดวันต้องโทษ และปล่อยตัวนักโทษให้มากขึ้น นอกจากนี้ ยังสนับสนุนให้ผู้ต้องขังใช้สิทธิยื่นคำร้อง ขอลปล่อยตัวชั่วคราวต่อศาลอีกด้วย

ในเรื่องปัญหาผู้ต้องขังล้นเรือนจำนั้น ศาตราจารย์ (พิเศษ) ดร. กิตติพงษ์ กิตยารักษ์ ผู้อำนวยการสถาบันเพื่อการยุติธรรมแห่งประเทศไทย (TIJ) เคยกล่าวไว้ว่า ความแออัดของเรือนจำ สะท้อนให้เห็นถึงปัญหาในเชิงโครงสร้างของกระบวนการยุติธรรมในประเทศไทย โดยเฉพาะในเรื่องการบังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด ซึ่งผู้กระทำความผิดถูกส่งเข้าไปในเรือนจำเป็นจำนวนมาก นอกจากนี้ยังรวมไปถึงการที่ภายใต้กฎหมายไทย ผู้กระทำความผิดไม่ว่าจะเป็นคดีเล็กหรือคดีใหญ่ ส่วนใหญ่ต้องถูกฟ้องร้องดำเนินคดีทางอาญาเพื่อมารับโทษจำคุกทั้งสิ้น มาตรการการลงโทษรูปแบบอื่นถูกนำมาใช้อย่างจำกัด

การแพร่ระบาดของ COVID-19 ในเรือนจำได้ส่งผลให้ มาตรการพิเศษแทนการดำเนินคดีอาญา (Special measure in lieu of criminal proceedings) ซึ่งรวมไปถึง “กระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์” (Restorative Justice) ถูกนำกลับมาพูดถึง ในฐานะเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพในการลดปริมาณคดีที่ขึ้นสู่ศาล และถือเป็นการลดจำนวน ผู้ถูกคุมขังในเรือนจำ โดยความยุติธรรมเชิงสมานฉันท์นั้น มีรากฐานทางความคิดที่แตกต่างจาก “กระบวนการยุติธรรมแบบแก้แค้นทดแทน” (Retributive Justice) ซึ่งเน้นไปที่การให้รัฐลงโทษผู้กระทำความผิดให้ได้สัดส่วนที่เหมาะสมกับความรุนแรงของอาชญากรรมที่เกิดขึ้นนั้น โดยมุ่งไปที่ผลของการแก้แค้นทดแทน (Retribution) และ ช่มชู้ยับยั้ง (Deterrent) เพื่อไม่ให้มีการกระทำความผิดซ้ำอีก แต่กระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์มีรากฐานทางความคิดจากสมมติฐานที่ว่า เมื่อมีอาชญากรรมเกิดขึ้น ไม่เพียงแต่ผู้เสียหายเท่านั้นที่ได้รับผลกระทบ แต่ยังรวมถึงชุมชน และ

ตัวผู้กระทำความผิดด้วย ดังนั้นการเปิดโอกาสให้ทุกฝ่ายเข้ามามีส่วนร่วมในการเยียวยาความเสียหายที่เกิดขึ้นจากอาชญากรรมจึงถือเป็นวิธีการที่ดีที่สุด ซึ่งตามทฤษฎีแล้ว กระบวนดังกล่าวอาจเกิดขึ้นได้ในทุกขั้นตอนของกระบวนการยุติธรรม โดยหากเกิดขึ้นในขั้นตอนก่อนการฟ้องคดี อาจเรียก กระบวนการที่นี้ว่าเป็น “การเบี่ยงเบนคดีก่อนการฟ้อง” (Pre-trial Diversion) ซึ่งพนักงานอัยการมักจะเข้ามามีบทบาทในขั้นนี้

“การชะลอฟ้อง” (Deferred Prosecution) ถือเป็นมาตรการหนึ่งของกระบวนการยุติธรรมทางเลือกซึ่งถูกนำมาใช้เพื่อเบี่ยงเบนคดีออกจากกระบวนการพิจารณาตัดสินของศาลในรูปแบบปกติ โดยปัจจุบัน มาตรการดังกล่าวถูกนำมาใช้กันอย่างแพร่หลายในประเทศทั่วโลก ไม่ว่าจะเป็นในประเทศสหรัฐอเมริกา สาธารณรัฐฝรั่งเศส สาธารณรัฐเกาหลี และ ประเทศญี่ปุ่น โดยทั่วไป การชะลอการฟ้องนั้น หมายถึง การที่พนักงานอัยการ ใช้ดุลพินิจสั่งชะลอการฟ้องคดีต่อผู้ต้องหาออกไปก่อน แม้จะมีพยานหลักฐานน่าเชื่อว่าผู้ต้องหากระทำความผิด โดยในการดำเนินการดังกล่าว ผู้ต้องหาจะต้องทำการรับสารภาพ และพนักงานอัยการจะทำการตกลงกับผู้ต้องหา โดยกำหนดเงื่อนไขบางประการให้ผู้ต้องหาปฏิบัติ หากผู้ต้องหาปฏิบัติตามเงื่อนไขที่ตกลงกับพนักงานอัยการได้ครบถ้วน พนักงานอัยการก็จะสั่งยุติคดีโดยไม่ต้องฟ้องผู้ต้องหาต่อศาลในความผิดนั้นอีก สำหรับเงื่อนไขที่พนักงานอัยการมักจะกำหนดขึ้นในการทำข้อตกลงกับผู้ต้องหานั้น ได้แก่ การกำหนดให้ผู้ต้องหาชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสียหาย การควบคุมความประพฤติ หรือการให้ผู้ต้องหาทำงานสาธารณประโยชน์ เป็นต้น โดยปกติแล้วกฎหมายจะกำหนดประเภทของคดีอาญาที่สามารถใช้มาตรการการชะลอฟ้องได้ และการที่พนักงานอัยการจะมีคำสั่งชะลอการฟ้องได้นั้น จะต้องได้รับความยินยอมจากผู้เสียหายก่อน นอกจากนี้ในบางประเทศ มาตรการในการชะลอการฟ้องอาจอยู่ภายใต้การตรวจสอบของศาล

จากหลักฐานทางสถิติที่ปรากฏในต่างประเทศ พบว่ามาตรการการชะลอฟ้อง ถือเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพในการลดปริมาณคดีที่ขึ้นสู่ศาล เปิดโอกาสให้ผู้กระทำความผิดได้กลับตัวเป็นคนดีโดยไม่ต้องมีประวัติอาชญากรรมติดตัว และที่สำคัญยังช่วยให้ผู้เสียหายและสังคมได้รับ การเยียวยาที่รวดเร็วขึ้น อย่างไรก็ตาม มาตรการดังกล่าวยังไม่ถูกบัญญัติรองรับเอาไว้ภายใต้กฎหมายไทย ดังนั้นหากผู้ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมทางอาญาของไทยพิจารณาแล้วเห็นว่า กระบวนการยุติธรรมทางอาญาของประเทศไทยในปัจจุบันซึ่งมุ่งเน้นไปที่การลงโทษผู้กระทำความผิดเป็นสิ่งสำคัญยังไม่อาจแก้ไขปัญหาอาชญากรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ และประสิทธิผล ถึงเวลาแล้วหรือไม่ว่ามาตรการทางเลือกแทนการฟ้องคดีอาญาอื่นๆ ซึ่งถูกนำมาใช้กันอย่างแพร่หลายและประสบความสำเร็จในต่างประเทศจะถูกนำมาใช้เป็นส่วนหนึ่งของการปฏิรูปกระบวนการยุติธรรมทางอาญาของประเทศให้ดียิ่งขึ้น

เขียนโดย ดร.สรรพชญ รัชตะวรรณ อัยการประจำสำนักงานอัยการสูงสุด
สำนักงานวิจัยกฎหมายอาญาและพัฒนาระบบการยุติธรรม สถาบันนิติวัชร์

Electronic Monitoring (EM) Used as an Alternative to Imprisonment

In response to the Minister of Justice’s policy to reduce prison overcrowding, the Department of Probation (DOP), Ministry of Justice, as the main agency responsible for the community-based treatment of offenders, introduced the use of Electronic Monitoring (EM) as an alternative to imprisonment.

The use of EM enables the 24-hour tracking of offenders on conditions, including curfew, zoning, speed limit, and travel restriction. In case where an offender under EM fails to comply with conditions, an alarm signal shall be transmitted to the system of the *Electronic Monitoring Control Centre (EMCC)*, and then a probation officer shall examine such situation. If found to be an intentional non-compliance, the probation officer shall submit a report and recommendation to the Court or the Competent Authority immediately. At present, the target offenders consist of probationers under the Criminal Code, Section 56, prisoners released on parole or sentence remission, and persons committed drug assessment under the Narcotic Addict Rehabilitation Act, B.E. 2545. The DOP used EM ankle bracelets affixed to 19,258 target offenders in total (information on cumulative amount as of 10th February B.E. 2564).

EM is the use of digital technologies to enhance capability and capacity of the community supervision to reduce the use of prison/institutional treatment of offenders, meanwhile increase public safety. EM allows it possible for offenders to live on their own lives in the community as law-abiding citizens, earn their living, and support their families. Moreover, they can create benefits and economic value for the society. EM, as a tool of “control mechanism”, exerts short-term deterrent effect, at the same time, the offenders still need the probation officers’ help and support (or “*support mechanism*”) in achieving behaviour modification that exerts long-term deterrent effect indeed.

By Department of Probation Ministry of Justice of Thailand

การนำอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ติดตามตัวมาใช้เพื่อเป็นมาตรการ ทางเลือกแทนการจำคุก

กรมคุมประพฤติ กระทรวงยุติธรรม ในฐานะหน่วยงานหลัก ด้านการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิด ในชุมชน ได้นำ “อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ ติดตามตัว” (Electronic Monitoring: EM) มาใช้กับ ผู้กระทำผิด เพื่อเป็นมาตรการทางเลือกแทนการจำคุก ซึ่งเป็นการดำเนินการตามนโยบาย ลดความแออัดในเรือนจำของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม

การใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ติดตามตัวเป็นการติดตามผู้กระทำผิดตลอด 24 ชั่วโมง พร้อมกำหนดเงื่อนไขให้อยู่ในเขตที่อยู่อาศัยหรือสถานที่ภายในเวลาที่กำหนด กำหนดพื้นที่ ห้ามเข้าห้ามออกเป็นการเฉพาะ จำกัดอัตราความเร็วการขับขี่ยานพาหนะ และจำกัดเส้นทาง การเดินทาง ในกรณีที่มีการกระทำผิดเงื่อนไขจะมีสัญญาณเตือนไปยังระบบของ “ศูนย์ควบคุม อิเล็กทรอนิกส์ติดตามตัว” (Electronic Monitoring Control Centre: EMCC) โดยทันที พนักงาน คุมประพฤติจะตรวจสอบข้อเท็จจริง และหากพบว่ามีเจตนากระทำผิดเงื่อนไข พนักงาน คุมประพฤติจะทำรายงานพร้อมความเห็นเสนอต่อศาลหรือเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจ ในปัจจุบัน ผู้กระทำผิดที่เป็นกลุ่มเป้าหมาย ประกอบด้วย ผู้ถูกคุมความประพฤติ ตามประมวลกฎหมาย อาญามาตรา 56 นักโทษเด็ดขาดที่ได้รับการพักการลงโทษ/ลดวันต้องโทษจำคุก และผู้เข้ารับ การตรวจพิสูจน์ ตามพระราชบัญญัติฟื้นฟูสมรรถภาพ ผู้ติดยาเสพติด พ.ศ. 2545 กรมคุม ประพฤติดำเนินการติดอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ติดตามตัวกับผู้กระทำผิด รวมทั้งสิ้น 19,258 ราย (ข้อมูล ยอดสะสม ณ วันที่ 10 กุมภาพันธ์ 2564)

อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ติดตามตัวเป็นการนำดิจิทัลเทคโนโลยีมาใช้เพิ่มขีดความสามารถของการคุ้มครองประพวติ เพื่อลดการใช้เรือนจำ/การปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในสถาบัน และเสริมสร้างความปลอดภัยของสังคม ในขณะที่ ผู้กระทำผิดสามารถดำรงตนในสังคมได้เป็นปกติสุขในฐานะพลเมืองดี ประกอบอาชีพเลี้ยงดูตนเองและจุนเจือครอบครัว สร้างสรรค์ประโยชน์และมูลค่าทางเศรษฐกิจให้กับสังคม อย่างไรก็ตาม การใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ติดตามตัว ในฐานะเครื่องมือของ “กลไกการควบคุม” ก่อให้เกิดผลในการควบคุมพฤติกรรม โดยต้องใช้ร่วมกับการช่วยเหลือสนับสนุนจากพนักงาน คุมประพวติ (หรือ “กลไกการสนับสนุน”) เพื่อก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในระยะยาว

เขียนโดย กรมคุมประพวติ กระทรวงยุติธรรม ประเทศไทย

Brief Summary of the Ancillary Meeting In the 14th United Nations Congress on Crime Prevention and Criminal Justice On Pre-trial Diversion: Benefits and Concerns

Every 5 years, a congress is held among authorities in the criminal justice systems all over the world. The United Nations Congress on Crime Prevention and Criminal Justice (or shortly referred to as the UN Crime Congress) is organized by the United Nations Office on Drugs and Crime. This year marks the 14th Congress, which was held during 7-12 March 2021 in Kyoto, Japan. The Congress has been postponed for one year because of the COVID-19 pandemic.

The main topic of this 14th Congress is “Advancing Crime Prevention, Criminal Justice and the Rule of Law: towards the Achievement of the 2030 Agenda.” And in the Congress this year, the Nitivajra Institute and the International Affairs Department of the Office of the Attorney General co-hosted the ancillary meeting on diversion measures as a result of the Thai Attorney General’s vision that there shall be this tool of case management for public interest, regardless of who shall be vested with the power, or which agency shall play the key role in diversion measures.

The first speaker, Dr. Alexandra Martins, is the head of the project on ending violence against children of the United Nations Office on Drugs and Crimes. She viewed that out-of-court diversion measures for children and juveniles have a number of advantages and benefits, not just for the community, but also for the society as a whole. Especially during the COVID-19 pandemic, it is encouraged that we turn this crisis into an opportunity to create new innovations for the justice system, and to prove to the society that out-of-court diversion measures are beneficial and economically worthy as it avoids traumatization and stigmatization of children and juveniles with criminal records.

As for the second speaker, Mr. Taro Morinaga, a Japanese public prosecutor who was a former Deputy Director of UNAFEI, stated that Japanese public prosecutors all realize that incarceration is not the answer, and can even deteriorate the situation. Japanese public prosecutors exercise their due care with the highest prudence when applying diversion measures. It is seen that more than half of the total amount of cases are resolved with the use of diversion measures by public prosecutors under the opportunity principle. There was a great example to demonstrate this point which was recently experimented in the Tokyo District Attorney Office i.e. the Rehabilitation Support at the Entrance, which constitutes of a mixture of the exercise of discretionary

power by public prosecutors and the work done by social welfare officers. At first, it was not expected to be accepted or implemented. However, this project is now being increasingly implemented in other areas in Japan.

The next speaker is Mr. Gisle Kvanvig, an academia working at the Human Rights Center, the Law Faculty of Oslo University in Norway. He stated that Norway is slowly evolving itself to apply restorative justice system. And Norway, similar to many other countries in Europe including New Zealand, also has out-of-court diversion system. For instance, new types of sanctions have been created so that the convicts can be detained in their own homes with the use of electronic monitoring devices. They are free to go to work as usual insofar as the curfew is strictly satisfied. All in all, the Norwegian justice system is heading to the direction of minimized convictions with minimized numbers of prisoners. This not only saves taxpayers' money, but also best prevent crimes as well as significantly prevent recidivism. The rate of repeating the crimes has dropped from 60 per cent to only 20 per cent. Accordingly, law enforcement officers are equipped with more time to invest in serious or complex cases, and prisons are reserved only for perpetrators who show great danger to themselves and other citizens.

Last but not least, Mr. Wanchai Roujanavong is a senior public prosecutor and former Director General of International Affairs Department of the Thai Prosecution Service. He stated that, bearing in mind the success of diversion measures for children and juveniles, the Office of the Attorney General, on many occasions, suggested the idea of applying diversion measures in ordinary criminal cases, by proposing the draft legislation called 'the Draft Act on Suspension of Prosecution' with the incorporation of restorative justice approach in this draft legislation. However, despite problems of court case overloads and delays in formal proceedings, this was not accepted by the judiciary as it was viewed that criminal cases with adult offenders shall only be resolved at the trial stage. In 2019, instead of the law on out-of-court diversion measures, the 2019 Act on Mediation of Disputes were enacted, merely allowing mediation in criminal cases of petty offences and compoundable offences. As such, such legislation does not in any way plays the same role as the law on out-of-court diversion measures in criminal cases.

Thus, it can undoubtedly be concluded that diversion measures are invaluablely beneficial due to the aforementioned reasons, and have been implemented in many developed countries such as Japan and Norway. It is accordingly hoped that diversion measures will be applied to the greater extent in the future.

*By Setha Tienpiragul
Public Prosecutor, Nitivajra Institute*

สรุปย่อรายงานการประชุมคู่ขนาน
ในการประชุมใหญ่สหประชาชาติว่าด้วยการป้องกันอาชญากรรมและ
กระบวนการยุติธรรมทางอาญาครั้งที่ 14
เรื่อง การเบี่ยงเบนคดี: ประโยชน์และข้อห่วงกังวล

ทุก 5 ปี เจ้าหน้าที่กระบวนการยุติธรรมทางอาญาของทุกประเทศ ทั่วโลกจะมีการประชุมใหญ่ที่จัดโดยสำนักงานสหประชาชาติด้านการต่อต้าน ยาเสพติดและอาชญากรรม (United Nations Office on Drugs and Crime) เรียกว่า การประชุมสหประชาชาติว่าด้วยการป้องกันอาชญากรรมและกระบวนการยุติธรรมทางอาญา (United Nations Congress on Crime Prevention and Criminal Justice โดยมักเรียกกันสั้นๆ ว่า UN Crime Congress) ในปีนี้ นับเป็นการประชุมครั้งที่ 14 จัดขึ้นระหว่างวันที่ 7 ถึง 12 มีนาคม ค.ศ. 2021 ณ กรุงเกียวโต ประเทศญี่ปุ่น โดยเลื่อนเวลาจัดไปหนึ่งปี ด้วยเหตุโรคระบาด

การประชุมในครั้งที่ 14 นี้เป็นการประชุมภายใต้หัวข้อเรื่องใหญ่ว่าด้วย “การสร้างความก้าวหน้าไกลให้กับการป้องกันอาชญากรรม กระบวนการยุติธรรมทางอาญาและหลักนิติธรรม: เพื่อบรรลุเป้าหมายการพัฒนา 2030” และในการประชุมในปีนี้ สถาบันนิติวัชร์และสำนักงานต่างประเทศ สำนักงานอัยการสูงสุด ร่วมกันจัดการประชุมคู่ขนานเกี่ยวกับมาตรการเบี่ยงเบนคดี อันสืบเนื่องมาจากวิสัยทัศน์ของท่านอัยการสูงสุดไทยที่เล็งเห็นว่า สังคมไทยควรมีเครื่องมือในการบริหารจัดการคดีอาญาชนิดนี้เพื่อประโยชน์ของส่วนรวม โดยไม่ควรรัดข้อขัดแย้งว่าใครจะได้รับอำนาจหรือบทบาทหลักในการเบี่ยงเบนคดีจะอยู่ที่หน่วยงานใด

วิทยากรท่านแรก Dr. Alexandra Martins เป็นหัวหน้าโครงการยุติความรุนแรงต่อเด็ก แห่งสำนักงานสหประชาชาติด้านการต่อต้านยาเสพติดและอาชญากรรม เห็นว่าการเบี่ยงเบนคดี เด็กและเยาวชนนอกนอกศาล มีข้อได้เปรียบและเกิดประโยชน์มหาศาลหลายประการด้วยกัน ไม่เฉพาะแก่ชุมชน แต่กับสังคมโดยรวมอีกด้วย โดยเฉพาะในวิกฤติโควิด 19 ได้กลายเป็นโอกาสให้พวกเราได้คิดใหม่เกี่ยวกับกระบวนการยุติธรรมจนเกิดเป็นนวัตกรรม อีกทั้งยังช่วยให้เราสามารถพิสูจน์ให้สังคมเห็นว่า การเบี่ยงเบนคดีนอกศาล คือเครื่องมือที่มีประโยชน์และมีความคุ้มค่าทางเศรษฐกิจ หลีกเลี่ยงไม่ให้เกิดแผลเป็นและการติตราเด็กและเยาวชนที่มีประวัติอาชญากรรม

ส่วนวิทยากร ท่านที่สอง Mr. Taro Morinaga พนักงานอัยการจากประเทศญี่ปุ่น ซึ่งเคยเป็นรองผู้อำนวยการสถาบัน UNAFEI กล่าวว่า พนักงานอัยการญี่ปุ่นทั้งหลายตระหนักดีว่า การกักขังจำคุกไม่ใช่คำตอบและในบางกรณียังอาจส่งผลเสียยิ่งกว่า และพนักงานอัยการญี่ปุ่นจะให้ความสำคัญตระวังอย่างมากในการเบี่ยงเบนคดี เห็นได้ว่ามีคดีในอัตราเกินครึ่งที่ผ่าน การเบี่ยงเบนคดีโดยพนักงานอัยการภายใต้ระบบการสั่งคดีโดยดุลพินิจ มีตัวอย่างที่ดีกรณีหนึ่ง ได้แก่การทดลองโดยสำนักงานอัยการในเซตโตเกียวเมื่อเร็วๆ นี้ เรียกว่า

โครงการ Rehabilitation Support at the Entrance ซึ่งเป็นการผสมผสานระหว่างการใช้อำนาจตามดุลพินิจของพนักงานอัยการและการทำงานของเจ้าหน้าที่สวัสดิการสังคม ซึ่งในตอนแรกไม่มีใครคาดคิดว่าจะเป็นเรื่องที่ยอมรับและนำมาปฏิบัติได้ และแนวคิดนี้กำลังค่อยๆ ได้รับความนิยมขยายไปในท้องที่ต่างๆ ในญี่ปุ่น

สำหรับวิทยากรท่านต่อไป Mr. Gisle Kvanvig นักวิชาการประจำศูนย์สิทธิมนุษยชน คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยออสโลว์ นอร์เวย์ กล่าวว่า นอร์เวย์ได้ค่อยๆ วิวัฒนาการมาสู่การทำให้กระบวนการ ยุติธรรมทั้งระบบเป็นกระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์ และประเทศนอร์เวย์ เช่นเดียวกับอีกหลายประเทศในยุโรปรวมถึงนิวซีแลนด์ ก็มีระบบการเบี่ยงเบนคดีนอกศาลเช่นกัน อาทิ ได้ขยายมาตรการลงโทษด้วยการเปิดให้มีการควบคุมตัวจำเลยที่ต้องคำพิพากษาไว้ในบ้านของตัวเองโดยใส่กำไลข้อเท้า โดยสามารถเดินทางไปทำงานได้ตามปกติทุกวัน ตราบเท่าที่รักษาเวลาตามเคอร์ฟิว ในภาพรวม กระบวนการยุติธรรมของนอร์เวย์กำลังมุ่งไปสู่จุดที่มีการตัดสินพิพากษาคดีให้น้อยที่สุดและมีคนอยู่ในคุกให้น้อยคนที่สุด ทั้งนี้ ก็เพราะว่ามันเป็นการประหยัดเงินภาษีได้อย่างดี อีกทั้งยังเป็นการป้องกันอาชญากรรมได้อย่างดีที่สุดในอีกด้วย นอกจากนี้ อัตราการกระทำความผิดซ้ำก็ต่ำลงเป็นอย่างมาก จากที่เคยมี อัตราอยู่ที่ร้อยละ 60 เหลือร้อยละ 20 และมีเวลาที่เจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมายมีมากขึ้นเพื่อนำไปทุ่มเทกับคดีที่มีความร้ายแรงหรือซับซ้อน และคุณมีไว้ซึ่งผู้ต้องโทษที่เป็นอันตรายต่อผู้อื่นหรือต่อตนเองเท่านั้น

และสุดท้ายแต่ไม่ท้ายสุด นายวันชัย รุจนวงศ์ อัยการอาวุโส อดีตอธิบดีอัยการสำนักงานต่างประเทศของไทย กล่าวว่า จากความสำเร็จ ในการเบี่ยงเบนคดีเด็กและเยาวชน จึงมีแนวคิดที่จะนำมาตราการเบี่ยงเบนคดีมาใช้กับคดีทั่วไป โดยสำนักงานอัยการสูงสุดได้เสนอให้ใช้มาตรการนี้ ภายใต้ร่างกฎหมายที่ชื่อว่า ‘ร่างพระราชบัญญัติชะลอการฟ้อง’ โดยมีแนวทางของกระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์แทรกอยู่ในร่างกฎหมายฉบับนี้ด้วย ทั้งนี้ สำนักงานอัยการสูงสุดมีความพยายามเสนอกฎหมายนี้ในหลายโอกาสด้วยกัน แต่ไม่ได้รับการยอมรับจากฝ่ายตุลาการ เนื่องจากเห็นว่าคดีอาญา ที่จำเลยเป็นผู้ใหญ่ควรที่จะต้องได้รับการชำระคดีโดยศาลเท่านั้น แม้ว่าไทยจะพบกับปัญหาคดีล้นศาลและกระบวนการยุติธรรมที่เป็นทางการต้องใช้เวลามากก็ตาม ในปี ค.ศ. 2019 แทนที่ไทยจะมีกฎหมายเกี่ยวกับมาตรการเบี่ยงเบนคดีออกนอกศาล แต่กลับมีการประกาศใช้พระราชบัญญัติการไกล่เกลี่ยข้อพิพาท พ.ศ. 2562 ขึ้นมาแทน อย่างไรก็ตาม กฎหมายฉบับนี้ว่าด้วยการไกล่เกลี่ยคดีอาญาที่มีโทษเล็กน้อย อันได้แก่ความผิดลหุโทษและความผิดอันยอมความได้เท่านั้น ดังนั้น กฎหมายฉบับนี้จึงไม่ได้มีบทบาท ในทำนองเดียวกับมาตรการเบี่ยงเบนคดีอาญาออกนอกศาลแต่อย่างใด

ดังนั้นแล้ว จะเห็นได้อย่างไม่ต้องสงสัยว่า มาตรการเบี่ยงเบนคดีนั้นเป็นประโยชน์อย่างมากด้วยเหตุผลที่กล่าวไว้ข้างต้น และได้มีการนำมาใช้ในประเทศพัฒนาแล้วหลายประเทศ เช่น ญี่ปุ่น นอร์เวย์ ดังนั้น หวังว่าจะมีการนำมาตราการเบี่ยงเบนคดีมาใช้มากขึ้นในประเทศไทยในอนาคตต่อไป

เขียนโดย นางสาวเสฏฐา เขียรนिरากุล
อัยการประจำสำนักงานอัยการสูงสุด สถาบันนิติวัชร์

อัยการสูงสุดกลุ่มประเทศสมาชิกอาเซียน

Brunei Darussalam เนอการาบรูไนดารุสซาลาม
H.E Dato Paduka Haji Hairol Arni Haji Majid
Attorney General

อัยการสูงสุดเนอการาบรูไนดารุสซาลาม

Kingdom of Cambodia ราชอาณาจักรกัมพูชา
H.E. Chea Leang
Prosecutor General

อัยการสูงสุดราชอาณาจักรกัมพูชา

Republic of Indonesia สาธารณรัฐอินโดนีเซีย
H.E. Sanitiar Burhanuddin
Attorney General

อัยการสูงสุดสาธารณรัฐอินโดนีเซีย

Lao People's Democratic Republic
สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว
H.E. Khamsan Souvong
Prosecutor General

อัยการสูงสุดสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

Malaysia มาเลเซีย
H.E. Idrus bin AzizanHarun
Attorney General

อัยการสูงสุดสหพันธรัฐมาเลเซีย

Republic of the Union of Myanmar

สาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา

H.E. Dr. Thida Oo

Attorney General

อัยการสูงสุดสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา

Republic of the Philippines สาธารณรัฐฟิลิปปินส์

H.E. Jose Calida

Solicitor General

อัยการสูงสุดสาธารณรัฐฟิลิปปินส์

Republic of Singapore สาธารณรัฐสิงคโปร์

H.E. Lucien Wong

Attorney General

อัยการสูงสุดสาธารณรัฐสิงคโปร์

Kingdom of Thailand ราชอาณาจักรไทย

H.E. Wongsakul Kittipromwong

Attorney General

อัยการสูงสุดราชอาณาจักรไทย

Socialist Republic of Vietnam

สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

H.E. Le Minh Tri

Prosecutor General

อัยการสูงสุดสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

As a follow-up to the Five-Point Consensus reached by the ASEAN Leaders Meeting held on 24 April 2021, the Chairman of the ASEAN Foreign Ministers' Meeting (AMM), Minister of Foreign Affairs II of Brunei Darussalam H.E. Dato Erywan Pehin Yusof and the Secretary-General of ASEAN, H.E. Dato Lim Jock Hoi, made a working visit to Myanmar on 4-5 June 2021.

The objective of the working visit was to discuss how ASEAN could assist Myanmar in reaching a peaceful solution in the interests of its people through the effective and timely implementation of the Five-Point Consensus, particularly the appointment and role of the Special Envoy of the ASEAN Chair on Myanmar as well as how ASEAN could assist in facilitating constructive dialogue among all parties in Myanmar and provide ASEAN's humanitarian assistance to Myanmar. Myanmar. 5 June 2021

เพื่อติดตามผลฉันทามติ 5 ข้อ ซึ่งได้ตกลงกันในการประชุมผู้นำอาเซียนที่จัดขึ้นเมื่อวันที่ 24 เมษายน 2564 ประธานของการประชุมรัฐมนตรีต่างประเทศอาเซียน (AMM) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศบรูไนดารุสซาลาม ฯพณฯ ดาโต๊ะ เอรีวัน เปฮิน ยูซอฟ และเลขาธิการอาเซียน ฯพณฯ ดาโต๊ะ ลิม จ็อก ฮอย ได้เดินทางไปยังเมียนมาเพื่อหารือระหว่างวันที่ 4 และ 5 มิถุนายน พ.ศ. 2564

วัตถุประสงค์การเข้าเยี่ยมเยียนครั้งนี้คือเพื่อหารือถึงวิธีการที่อาเซียนจะสามารถให้ความช่วยเหลือเมียนมาในการหาทางออกที่สันติเพื่อประโยชน์ของประชาชนชาวเมียนมา โดยปรับใช้ฉันทามติห้าข้อได้อย่างมีประสิทธิภาพและทันที่ โดยเฉพะอย่างยิ่ง ในประเด็นการจัดตั้งและบทบาทของคณะผู้แทนพิเศษของประธานอาเซียน ประเด็นว่าอาเซียนสามารถช่วยเหลือการเจรจาที่สร้างสรรค์ระหว่างฝ่ายต่างๆในเมียนมา ได้อย่างไร และประเด็นการให้ความช่วยเหลือทางมนุษยธรรมของอาเซียน ต่อเมียนมา. เมียนมา. วันที่ 5 มิถุนายน พ.ศ. 2564

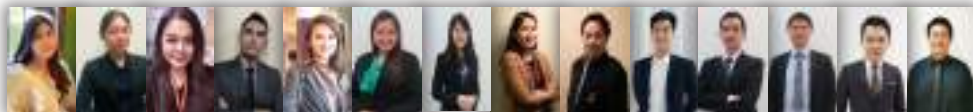
Philippines

Last May 24-28, 2021, the National Prosecution Service - Special Projects Division-2 (NPS-SPD-2) delivered the 2nd Prosecutors' Specialization Course on International Humanitarian Law (PSCIHL) to Regional Prosecutors and Provincial Prosecutors in areas where there are International Humanitarian Law (IHL)-designated courts. During the interactive training course, the participants learned about the basic concepts of IHL and the three domestic IHL—RA 9851, RA 11188 and RA 10530. Guided by the three (3) training principles of adult learning, peer learning and learning by doing, the participants actively participated in the learning activities and shared their thoughts for possible policies when faced with issues in handling IHL cases such as jurisdiction, evidence gathering, security concerns, among others. The participants were also able to experience first-hand the current learning management system (LMS) used by NPS-SPD-2 in its training courses as provided by the International Development Law Organization (IDLO). The PSCIHL is one of several training courses delivered by NPS-SPD-2 and the technical working group composed of trainers-prosecutors from all over the Philippines. The International Committee of the Red Cross (ICRC) is the partner institution of the NPS in the development of this course.

ระหว่างวันที่ 24 – 28 พฤษภาคม 2564 สำนักงานอัยการฝ่าย คดีพิเศษ 2 สำนักงานอัยการแห่งชาติ (The National Prosecution Service – Special Projects Division-2 ; NPS-SPD-2) ได้จัดอบรมหลักสูตรเพิ่มความชำนาญพิเศษสำหรับพนักงานอัยการเกี่ยวกับกฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ ครั้งที่ 2 (2nd Prosecutors’ Specialization Course on International Humanitarian Law ; PSCIHL) ขึ้น เพื่อให้ความรู้แก่พนักงานอัยการตามภาคและจังหวัดต่างๆ ซึ่งตั้งอยู่ในพื้นที่เขตอำนาจ ศาลชำนาญพิเศษกฎหมายมนุษยชนระหว่างประเทศ ในการฝึกอบรมหลักสูตรดังกล่าว ผู้เข้าร่วมจะได้เรียนรู้เกี่ยวกับหลักการพื้นฐานของกฎหมายมนุษยชนระหว่างประเทศและกฎหมายในประเทศที่เกี่ยวข้อง ผู้เข้ารับการอบรมยังได้เข้าร่วมในกิจกรรมเรียนรู้ต่างๆ แสดงความคิดเห็นถึงแนวนโยบายที่เป็นไปได้ในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับคดีกฎหมายมนุษยชนระหว่างประเทศ อาทิ เขตอำนาจศาล การรวบรวมพยานหลักฐาน ข้อกังวลด้านความมั่นคง ฯลฯ ผู้เข้ารับการอบรมยังได้รับประสบการณ์ในการใช้ระบบจัดการการเรียนรู้ (Learning Management System ; LMS) ซึ่งสำนักงานอัยการฝ่ายคดีพิเศษ 2 สำนักงานอัยการแห่งชาติได้นำมาใช้ในหลักสูตรการฝึกอบรมเป็นครั้งแรก โดยระบบดังกล่าวนั้นได้รับการสนับสนุนโดยองค์การกฎหมายการพัฒนาระหว่างประเทศ (International Development Law Organization ; IDLO) ซึ่งหลักสูตร PSCIHL นั้น เป็นหนึ่งในหลายหลักสูตรการฝึกอบรมที่สำนักงานอัยการฝ่ายคดีพิเศษ 2 สำนักงานอัยการแห่งชาติได้จัดขึ้น โดยมีผู้เชี่ยวชาญในการฝึกอบรมและพนักงานอัยการที่มีประสบการณ์จากทั่วโลกเข้าร่วม ทั้งนี้ โดยมีคณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศเป็นสถาบันพันธมิตรในการพัฒนาหลักสูตรดังกล่าวขึ้น

Editor's

This Thailand edition of the ASEAN Prosecutor Community Newsletter (APC News) No. 18 focuses on “Pre-Trial Diversion” for the purpose of raising awareness of preventing future criminal activity among certain offenders by diverting them from traditional processing into community supervision and services by diverting offenders away from traditional criminal justice processing, thus improving processing. They also reduce overcrowding in prisons.

We are greatly honored to publish an articles, “Roles and Benefits of the Rights and Liberties Protection in Criminal Cases Process” by Ratiya Ngamwongpaiboon, “Mutual Legal Assistance in Criminal Matter, Lao PDR” by Khamphet Somvolachith, Director General of Department of International Cooperation, Office of the Supreme People's Prosecutor, Lao PDR, “The Treatment of Female Offenders : Emerging Issues in 2021 and Ways Forward” by Ukrit Sornprohm and “Electronic Monitoring (EM) Used as an Alternative to Imprisonment ” by Department of Probation Ministry of Justice of Thailand. There are also Brief Summary of the Ancillary Meeting In the 14th United Nations Congress on Crime Prevention and Criminal Justice On Pre-Trial Diversion: Benefits and Concerns.

We would like to thank all authors and translators for their contributions and their supports. We also encourage all ASEAN Prosecutors to kindly send us any articles, news and activities to publish in the next newsletter in order to share forum with all ASEAN Prosecutors and hope that this newsletter would connect us and strengthen our regional cooperation.

ASEAN Prosecutor Community Newsletter.

Editorial Advisors: : Jumpon Phansumrit, Sittipong Chantanapongwanij

Editor: yongyoot Srisattayachon

Editorial Board: Rongrat Poomkacha, Kulachai Thonglongya, Akareeya Ngamwongpaiboon, Boonyawut Boonyatikarn, Nat Nimitchaitam, Setha Tienpiragul, Tanongsk Mahakusol, Keingchon Amnueysit, Chavalida Piromwongse, Tappawan Preedagasemzin, Keereepak Watanapruk, Jaruwan Klanarong, Sunisa Inthipan. Pornida Salapan

ASEAN Prosecutor Community

ASEAN Centre for International Legal
Cooperation , International Affairs
Department, Office of the Attorney
General, Government Complex,
Building A, Chaengwattana Road,
LakSi, Bangkok 10210. Thailand
E-mail: asean.ago@gmail.com

Tel: (+66)2 142 1630, Fax: (+66)2 143 7823, Email: asean.ago@gmail.com
สำหรับท่านที่ต้องการรับจุลสารเป็นประจำสมัครเป็นสมาชิกประชาคมอัยการอาเซียน
ศูนย์อาเซียนเพื่อความร่วมมือระหว่างประเทศทางกฎหมาย ดาวน์โหลดใบสมัครได้ที่
www.asean.ago.go.th